

sted. Med hensyn til personalepolitikken må man opfordre regeringen til at pålægge de enkelte ministeriers og styrelseres chefer at gennemgå deres forretningsområder meget nøje, eventuelt med bistand fra rationaliseringsekspert, for at finde frem til en sådan tilrettelæggelse af arbejdet, at det kan udføres uden brug af overkvalificeret arbejdskraft.

En gennemgribende rationalisering af ministeriernes og styrelsernes arbejdsgang forventes enten at kunne frigøre en del af det højt uddannede personale, som der fra alle sider er stærk efterspørgsel efter, eller at kunne begrænse statens efterspørgsel herefter. Ud over en sådan simplificering af arbejdsgangen må rationaliseringen have det videre perspektiv, at der skal foretages en udskillelse af arbejdsprocesser i grupper, hvoraf nogle, f. eks. de for elektronisk databehandling egnede, henlægges til mere centrale organer, medens andre, der ikke behøver at blive udført centralt, decentraliseres i det omfang, dette er hensigtsmæssigt.

Sideløbende med en sådan rationalisering af de hidtidige statsopgaver må der foretages en vurdering af deres betydning med henblik på en nedlæggelse af funktioner, som der ikke længere er et rimeligt behov for at opretholde. Med det formål at opnå en løsning af de problemer, der i forbindelse med institutioners og funktioners nedlæggelse, sammenlægning eller udflytning kan opstå i forholdet mellem staten og det tjenestemandsansatte personale, må man henstille til regeringen at foranledige, at tjenestemandskommissionens overvejelser vedrørende disse forhold fremmes.

Man må endvidere henstille til finansministeren at pålægge ministeriernes og styrelsernes chefer at foretage en gennemgang af de under deres administrationsområder hørende tilskudskonti. Kan der herunder blandt de lovbundne tilskud fremdrages nogle, som tiden eller udviklingen er løbet fra, må de pågældende love tages op til revision. Dette må også gælde for love, der indeholder bemyndigelse for ministre til at yde tilskud under forudsætning af visse betingelsers opfyldelse, hvis forudsætningerne for disse tilskudsbestemmelser har ændret sig siden lovenes vedtagelse.

Endelig konstaterer man, at investeringerne — enten man alene betragter de egentlige anlægsudgifter under §§ 26-28 eller hertil lægger de under § 30.I.C.I. opførte lånefinansierede anlæg — ligeledes stiger med ca. 35 pct. i 2 års perioden fra 1965-66 til 1967-68. Uden at gå ind på, om denne stigningstakt er rimelig eller tilfredsstillende set isoleret eller i forhold til stigningen i driftsudgifterne, må man stille sig tvivlende over for, om planlægningen af investeringsbeløbenes fordeling såvel mellem de forskellige områder som inden for disse mellem de forskellige projekter er hensigtsmæssig. Også her synes der at være hinanden krydsende hensyn, der gør sig gældende. Når f. eks. anlægsvirksomheden inden for ét forsøgsområde hævdes at være blevet forfordelt til fordel for anlægsvirk-